

I dette nummer:

Næste sæsons
trøjer **1-2**

Interview med
Asker Hedegaard
Boye **3-8**

Bjerreskovs Be-
tragtninger **9**

Intro til denne måneds nyhedsbrev

Kære medlemmer,

Denne måneds nyhedsbrev vil blive domineret af et langt interview med Asker Hedegaard Boye som er kommentator for Jyllandsposten og en gang i mellem medvirker i Canal+s studie som ekspert i italiensk fodbold.

Vi starter dog med at kunne give jer info om næste sæsons trøjer

Til sidst vil Allan Bjerreskov som sædvanligt bidrage med sin klumme.

Vi håber som sædvanligt at i vil synes godt om indholdet! Husk på at input samt kommentarer stadig meget gerne modtages på vores mail eller Inter.dk

God fornøjelse!

Næste sæsons trøjer af Toke Richardo Jensen

Der er nu kun to kampe igen i denne historiske sæson som har været spillet med to meget flotte trøjer.

Nu er det imidlertid snart forbi med at spille i dem og de første informationer omkring næste sæsons trøjer er begyndt at dukke op på nettet. ICD er naturligvis glade for at kunne give medlemmerne disse informationer så snart de dukker op. Det skal dog lige understreges at denne artikel ikke bygger på officielle oplysninger og derfor måske ikke stemmer helt overens med hvordan trøjerne kommer til at se ud. Sidste år passede vores info dog så vi tager chancen igen.

Hjemmetrøjen 2008/09

Ingen tvivl om at denne sæ-

sons hjemmetrøje har været flot, og er historisk idet vores 100 år som bekendt blev fejret. Næste års trøje kommer dog til at være lidt anderledes, men en ting bliver dog: Det lader til at vi fra næste sæson skal spille med guldtryk, det vil sige at Pirelli kommer til at stå med guld i stedet for den normale hvide farve. Så hvis du var ved at fortrivle over du ikke havde råd til de noget dyre 100 års trøjer til 300 euro med guldtryk så får du nu chancen i næste sæson. Nike logoet skulle ligeledes være i guld næste år.

Det forlyder ligeledes at striberne bliver noget bredere på trøjen, og at det bliver den blå som er i midten. Det er meget efter bogen efter som

(Fortsættes på side 2)

Næste sæsons trøjer af Toke Richardo Jensen

(Fortsat fra side 1)

den midterste i år var sort og de plejer at skifte (tjek selv efter). Ellers bliver kraven droppet til fordel for en V-hals.

Udeotrøjen 2008/09

Der er ingen tvivl i mit hoved om at næste udeotrøje får meget svært ved at nå denne sæsons super fede trøje som vist også har solgt rigtig godt. Det ved Nike nok også godt og derfor lader det til at de forsøger sig med en lidt utraditionel trøje. Sponsornavnet bliver efter alt at dømme skrevet med en chokolade lignende farve som nok må betegnes som brun. Det samme bliver vores shorts så vi kommer altså til at spille i hvidt og brunt på udebane til næste år. Det skulle åbenbart være moderigtigt men jeg forholder mig nu lidt tvivlende indtil jeg ser den for det lyder da en smule underligt.

Fælles for begge trøjer er at det endnu ikke vides hvilket logo der vil være på næste år. Beholder man 100 års logoet eller skifter man? Spændende bliver det i hvert fald at se hvilket logo de vælger, hvis det ikke bliver det samme som i år.

Disse informationer har allerede fået diverse fans til at prøve at konstruere trøjerne ud fra oplysningerne. Disse billeder kan i se nedenfor men de skal som sagt også tages med et gran salt og er på ingen måde officielle billeder.

Bemærk at disse 4 illustrationer er uofficielle billeder/tegninger ud fra lækkede oplysninger.

ICD påtager sig intet ansvar for billedernes ægthed.

Interview med Asker Hedegaard Boye af Toke Richardo Jensen

Asker Hedegaard Boye er kommentator for Morgenavisen Jyllands-Posten med international fodbold som hovedområde og er desuden tilknyttet Canal+ som ekspert i italiensk fodbold

Først og fremmest tak, fordi du vil deltage i dette interview. Jeg ville gerne starte med at høre, hvordan du betragter Serie A sæsonen indtil videre. Her tænker jeg på, hvem der har overrasket dig positivt og negativt som hold, og hvilke individuelle spillere, du især har bemærket?

Sæsonens store negative overraskelse har i mine øjne været AC Milan. Både i Champions League og i Serie A, hvor en erfaren spillertrup ikke har slået til, og hvor træner Carlo Ancelotti længe har lignet en træt mand. Hans hold spiller for langsomt – og det direkte spil, der især har kendetegnet milaneserne i en europæisk sammenhæng, er forsvundet som dug fra solen. Erfarne spillere som Dida, Favalli, Gattuso, Seedorf og Gi-

lardino har været svagt spillende i det meste af sæsonen, mens Ballon d'Or-vinderen Kaká heller ikke har kunnet holde niveau. Men også en anden storklub, Lazio, der har spillerne til mindst en top 8-placering, har præsteret langt under evne. Havde det ikke været for den stærke angrebsduo Pandev-Rocchi er jeg overbevist om, at klubben ville ligge til nedrykning.

På positivsiden vil jeg nævne Inters efterår, Juventus attitude og Udineses spillkoncept. De sort/blå mestre har været suveræne – især i efteråret, hvor holdet spillede balance-ret, effektivt og køligt i de afgørende situationer. Det samme kan man for så vidt sige om oprykkerne i Juventus, som dog ikke råder over lige så stor kvalitet i spillertruppen. Alligevel har Torino-klubben halet det ene point efter det andet hjem i kampenes sidste fase. Det er klasse. Også Udinese har været et positivt bekendtskab i denne sæson. Holdets træner, Pasquale Marino, er Serie A's modigste mand, når han insisterer på at spille med tre angribere og et par offensivt indstillede midtbanespillere. Det er fornyende og godt for italiensk fodbold.

Og spillere?

Først og fremmest vil jeg gerne nævne Milans Alexandre Pato, Genoas ligatopscoret Marco Borriello og Catanias Juan Vargas. Pato har taget

Italien med storm, mens Borriello nu endelig har smidt prædikatet 'evighedstalent'. Vargas er en ung chilener, der har fået sit store gennembrud i denne sæson. Han er en initiativrig venstreback, og har – efter den tidligere Interlegende Walter Zenga er trådt til i klubben – sågar spillet på den højre side af midtbanen. En meget alsidig og interessant spiller, som snart er flyvefærdig til en større klub.

Det er desuden positivt, at begge de store Milano-klubber har givet spilletid til et par talentfulde angribere. Både Milans Alberto Paloschi og Inters Mario Balotelli er fremtidens mænd.

Derudover er det naturligvis godt at se Antonio Cassanos genkomst og ombloomstring i Sampdoria. Efter nogle svære år virker han tilbage på rette spor. Han er næppe med i Schweiz/Østrig til sommer, men VM i Sydafrika om to år er da bestemt en mulighed. Hvis altså ikke hans skrøbelige sind spiller ham et puds... igen!

Hvorfor tror du, at man i Italien har så mange problemer med tilskueruligheder? Og hvordan kommer man problemet til livs? Er det løsningen – som vi ser nu – at forbyde fansene at tage med til udekampene?

Jeg er ikke tilhænger af at forbyde medrejsende tifosi. Det er dræbende for stemningen.

(Fortsættes på side 4)

Interview med Asker Hedegaard Boye

(Fortsat fra side 3)

Men de italienske problemer stikker dybt. Det er en ganske udbredt opfattelse, at tilhængeruroigheder er et nyt fænomen, men historien viser noget andet: Fanvolden er lige så gammel som fodbolden i Italien. Dog har vi set en eskalering inden for de seneste to-tre år. Det er desværre blevet in at lave ballade i visse ekstreme grupperinger.

Men man bedrer ikke fodboldens problemer uden at bedre det omkringværende samfund. For mange unge italienske mænd er stadionvolden en måde at ytre sin utilfredshed med samfundet på. I det velhavende Nord- og Mellemitalien handler det ikke om afgrundsdyb fattigdom og manglende muligheder – som i eksempelvis Brasilien eller Argentina – men snarere om en grundlæggende mistillid til samfundets institutioner. Det bliver politiet eller en politisk modsatrettet fan fraktion så et symbol på.

Desuden er det et stort problem, at stadionsikkerheden og -faciliteterne er så ringe, som det er tilfældet i Italien i øjeblikket. Kommer man til stadions som Friuli i Udine, Artemio Franchi i Siena for slet ikke at tale om Renzo Barbera i Palermo ser man hurtigt, hvilken håbløs standard, der er tale om.

Derudover gør de mest yderliggående fangrupper alt, hvad de kan for at provokere det ofte alt for hårdhændede politi (carabinieri) og kigger

man sig omkring på lægterne er det meget svært at få øje på børnefamilierne, de ældre og kvinderne. Går man til aftenkamp i Italien er man omgivet af unge og midaldrende mænd, og det i sig selv kan give en særlig, tilspidset stemning.

Se de sidste kampe LIVE med ICD

Husk, at hvis du har mulighed for at være i København **søndag d. 11/5-08**, så samles en del ICD-medlemmer og andre Inter-fans på **Café SPORTE**n, på Falkonér Alle 54, 2000 Frederiksberg. Planen var at kampen skulle ses på Pub og Sport i Vester Voldgade, men da Canal+ ikke viser denne kamp, har vi været nødsaget til at finde et alternativt sted.
Vi mødes kl. 13.30

Sæsonens sidste kamp, **Parma-Inter**, spilles 18/5, og denne kamp ser vi på **Pub & Sport** i Vester Voldgade, ved Københavns Rådhusplads.
Hér mødes vi kl. 14.00!

FORZA INTER!

Italien befinder sig i samme situation som England i begyndelsen af 90'erne – efter branden i Bradford og Heysel-optøjerne i 1986 og det logistiske mareridt Hillsborough i 1989. De engelske politikere tog problemerne alvorligt og

udarbejdede den såkaldte Taylor-rapport, der satte fokus på stadionsikkerheden og bl.a. forbød ståpladser.

Men samtidig – og hvad der måske var endnu vigtigere – banede det økonomiske boom med de store tv-aftaler vejen for 'middelklassens indtog' på tribunerne. Børn, ældre og kvinder ændrede befolkningssammensætningen radikalt på stadion, ligesom en skærpelse af straffene for fanrelateret vold sendte den klassiske hooligan ud i kulden. Det har så haft en anden, lidt uheldig, indvirkning. Nemlig den, at stemningen totalt er gået fløjten på mange af de engelske stadions, men det er en helt anden historie...

Spørgsmålet er nu om villigheden er den samme i Italien, hvor tilhængerne, ikke mindst de mest rabiante, spiller en stor rolle internt-organisatorisk i klubberne. Tag bare en klub som Lazio, hvor De Uovervindelige, Irriducibili, stadig har en kolossal magt til trods for præsident Lotitos modige forsøg på at stække dem. Og generelt er den politiske vilje meget lille trods de fine skåltaler fra blandt andre sportsminister Giovanna Melandri. Lovovertrædelser som stenkast, indtræden på banen, slagsmål og racistiske smædesange straffes stadig kun ganske mildt.

Der har været meget snak

(Fortsættes på side 5)

Interview med Asker Hedegaard Boye

(Fortsat fra side 4)

om, at Serie A er blevet alvorligt svækket i forhold til de andre ligaer i Europa, bl.a. har Preben Elkjær udtalt, at denne sæsons Serie A er den sværeste i mange år. Er du enig i det synspunkt?

Serie A var svagere sidste år, hvor flere hold var amputeret som følge af strafpoint – og hvor Juventus var at finde i den næstbedste række. Men det er da rigtigt, at Serie A har mistet sin position som Europas stærkeste turnering. Men jeg mener dog heller ikke, at Spanien eller England kan gøre krav på den titel.

I stedet ser jeg de tre turneringer som forholdsvis jævnbyrdige: De engelske topklubber har måske et forspring i forhold til de italienske, ikke mindst i Champions League, hvor de er dygtigere til at "læse" en dyst over to kampe. Til gengæld er Serie A's midterhold bedre end de tilsvarende hold i både England og Spanien. Mens de spanske bundhold, måske lige med undtagelse af Levante, er mere modige og mindre forskrækkede end deres italienske og engelske kollegaer. På den måde synes jeg, at kvaliteten er pænt fordelt i de tre turneringer.

Men jeg mener stadig, at italiensk fodbold har den største talentmasse i Europa. Italienerne har således vundet fem af de seneste ni EM-slutrunder for spillere under 20 år. Kun Holland er for mig

at se på samme niveau i øjeblikket. Og så er det altså ikke engang to år siden, at Azzurri vandt Verdensmesterskaberne med 23 spillere fra Serie A, så helt ringe kan det jo ikke være...

Men har Serie A-holdene overheadet en chance i kommende år i forhold til eksempelvis Premier League-klubberne? Er der så stor niveauforskel i øjeblikket?

Ja, de har bestemt en chance. Og nej, niveauforskellen er ikke uoverstigelig. Europæisk succes bevæger sig i cykluser: Nogle år er det ene lands topklubber bedst, andre år er det et andet lands tur. Men det er klart, at de engelske topklubber fører på point lige nu. Købekraften er større og lønniveauet markant højere end i eksempelvis Italien, så italienerne må være mere kreative i deres handler. De er tvunget til at tænke nyt.

Fra midten af 80'erne til slutningen af 90'erne kunne italienske storklubber få fingre i snart sagt alle de spillere, de ønskede. Sådan er det ikke længere. Metropoler som London, Barcelona og Madrid virker som magneter på de bedste sydamerikanere og afrikanerne. Selv om de bedste brasilianere stadigvæk har et godt øje til Italien, senest med Pato.

Sådan er den økonomiske virkelighed nu, og det må italienerne forholde sig til. Dog kan den samlede tv-aftale, som ser ud til at blive en reali-

tet i den nærmeste fremtid, vise sig at være en tiltrængt økonomisk løftestang. På den måde kan også midter- og bundklubberne, der i skriven- de stund næsten udelukkende bytter eller lejer sig til nye spillere, måske begynde at smide 'cool cash' på bordet.

Hvis du skulle pege på en spillertype, som 'de fire store' (Inter, Roma, Juventus og Milan) har brug for til næste sæson, hvem skulle det da være?

Inter har en bred og god trup, men kunne muligvis bruge en hurtig kantspiller.

Jeg er ikke vild med Mancinis nuværende 4-3-1-2-formation med enten Stankovic eller Jimenez i 'hullet' bag det to angribere. Jeg så gerne, at han vendte tilbage til den mindre forudsigelige og mere spændstige 4-4-2'er med god bredde på midtbanen. Gør han det, vil en spiller som FC Portos Quaresma være en oplagt mulighed. Portugiseren er hurtig, kropstærk, pågående og skydegal – han ville passe glimrende ind i Serie A.

Juventus savner kvalitet på flere positioner, men har klarer sig godt takket være et fantastisk kollektiv med en helt særlig 'team spirit'. Mest presserende er det imidlertid at få hentet en erstatning til Nedved på venstrekanten. Når den tjekkiske legende indstiller karrieren skal klubben have en fuldgod substitut

(Fortsættes på side 6)

Interview med Asker Hedegaard Boye

(Fortsat fra side 5)

parat, ikke en talentfuld spiller, der først kræver en indkøbringsperiode.

Jeg tillader mig i den forbindelse, at tvivle på Palladino, hvorimod den unge Giovinco (på lån i Empoli) er dygtig, men også meget lille af statur. Men hvor finder man lige en løbestærk, kreativ motor, der arbejder på kanten og centralt og som sparker lige godt med begge fødder? Klubben skal ud med den store tegnebog, og en spiller som Werder Bremens Diego kunne bestemt være en mulighed, selv om brasilianeren i så fald skulle til at lære at løbe baglæns.

Roma har en fin grundstamme i Mexès, De Rossi, Aquilani, Mancini og Totti. Holdets bæk kunne dog godt trænge til et eftersyn. Jeg savner både angrebsreserver og solide forsvarsalternativer. Og så er det er mig ganske ubegribeligt, hvordan en spiller som Ferrari, der bliver ved med at levere så ringe præstationer, stadig kan hæve sin løn i en storklub. Han må være en vældig flink fyr uden for banen! Ellers er den for vigtigste opgave for Daniele Pradé, Romas sportschef, at beholde de nuværende spillere.

Og Milan?

Ja, hvor skal jeg begynde? Jeg mener, at klubben bør storvaske til sommer – uanset om det bliver til Champions League-fodbold eller ej i næste sæson. Jeg vil i teorien kun

frede Oddo, Nesta, Pirlo, Kaká, Pato og Paloschi. Det er selvfølgelig urealistisk, men jeg mener virkelig at flere etablerede spillere gør klubben en bjørnetjeneste ved at forblive: Dida er for usikker, Favalli for tung, Seedorf for 'boldvarmende' og Gilardino alt for humørpræget. Også anfører Maldini bør stoppe nu efter en enestående karriere. Til gengæld gør man klogt i at bygge en kommende trup op omkring de unge, sultne spillere, som stadig er at finde i klubben. Og så supplere med boldsikre og fysisk stærke midaldrende (25-29 år) spillere, der allerede har vist formatet internationalt. Ronaldinho ville i den forbindelse være et fint køb, han skal nok komme ovenpå igen.

Derudover mener jeg, at træner Ancelottis dage er ved at være talte. Han er den længst siddende af de nuværende Serie A-trænere, og til november har han bestridt posten i syv år. Måske det er tid til at tænke nyt fra ledelsens side. Men jeg tvivler på, at klubben, der har været præget af stor konservatisme siden årtusindeskiftet, gør noget så drastisk.

Hvordan synes du den tidligere topdommer Pierluigi Collina har gjort det i sin første sæson som ansvarlig for dommerne? Der har jo igen været meget fokus på dommerpræstationerne i denne sæson.

Collina har sat sig selv på lidt af en uriaspost. Udfordringen er umulig at løse, eftersom stemningen omkring dommer-

ne i Italien, navnlig efter Calciopoli, er yderst negativ. Før dommerskandalen var det Juventus, der måtte lægge ryg til beskyldninger om dommertække – og da indiciene blev til klokkeklare beviser, har den italienske offentlighed drejet søgelyset over på den mest succesfulde klub netop nu, Inter. Sådan er det bare. I Italien lyder et mundheld, at dommeren er skyldig, indtil andet er bevist – og det er en mentalitet, som selv ikke Collina kan gøre meget ved!

Nu har jeg set at du ynder at sammensætte 'Årets Hold' for hele Europa – men hvis du skulle lave et 'Årets Hold' for Serie A i denne sæson, hvordan skulle det så se ud?

Mit bud lyder – i en 4-2-3-1-formation – fra højre mod venstre: Julio César – Maicon, Gamberini, Legrottaglie, Vargas – Cambiasso, J. Zanetti – Di Natale, Totti, Mutu – Borriello.

Fiorentinas Frey og Juventus' Buffon har også gjort det fremragende på målmandsposten. I forsvaret har Gamberini (Fiorentina) og den genfødte Legrottaglie (Juventus) spillet med stor kompromisløshed og overblik. Fremme i forreste geled har jeg måttet være kreativ for at finde plads til flere af de små driblere, der har præget denne sæson på så positiv vis. Di Natale har f.eks. sit udgangspunkt i venstre side, ligesom Mutu. Og så har jeg også valgt at flytte Tot-

(Fortsættes på side 7)

Interview med Asker Hedegaard Boye

(Fortsat fra side 6)

ti ned på sin 'gamle' position som offensiv midtbanespiller.

Nu går vi så over til de lidt mere specifikke Inter-spørgsmål. Mener du, at noget andet hold i Serie A ville kunne klare ligeså mange skader på centrale pladser, som Inter har haft i denne sæson – og så stadig ligge nummer et i tabellen?

Det korte svar er nej. Det lidt længere lyder, at Inter har den klart bedste og bredeste trup i Serie A. Jeg mener, hvor mange andre klubber i Støvlelandet – eller i Europa for den sags skyld – har råd til at have klasespillere som Suazo og Crespo siddende på bænken?

Hvem har for dig at se været Inters nøglespillere i denne sæson?

Målmand Julio César, fordi han har fået pillet den sidste rest af usikkerhed ud af sit spil. Og fordi han reagerer så instinktivt. Landsmanden og backen Maicon, der stryger op og ned af højrekanten som en yoyo.

På midtbanen har argentinerne Zanetti og Cambiasso været eminente. Zanetti med sin overmenneskelige løbevillighed og Cambiasso med sin store spilintelligens og blik for scoringsmuligheder.

Og så var svenske Ibrahimovic en sand fornøjelse at følge i efteråret. Desværre får han aldrig restitueret ordentligt, så

han ofte har måttet stille til start med småskader efter nytår. Derimod har Stankovic været en stor skuffelse, synes jeg. Han har været skadesplaget, men heller ikke når han har været med fra start, har han virket dedikeret. Hans sidste sæson var nærmest perfekt, hvorimod han i år mest har lignet et fornærmet barn.

Hvorfor tror du, at Inter skuffer hvert eneste år i Europa? Er det mentaliteten, der svigter – eller spiller andre faktorer ind?

Der er fire parametre, der skal være i top for at få succes i Champions League: mentaliteten, spilkonceptet, de store profiler og opbakningen på hjemmebane. De sidste to parametre scorer Inter højt på, især nu hvor Ibrahimovic ser ud til at have fået sit internationale gennembrud.

Så ser det imidlertid noget værre ud med de to første. Mancini har endnu ikke udviklet et vandtæt koncept, som spillerne kan ty til i tilfælde af modgang i de europæiske kampe. Går det ikke Inters vej i Champions League, så lægger holdet sig fladt på maven med en opgivende attitude. Eller får en række dumme advarsler og udvisninger. Sådan er det ikke i Serie A, men i Europa – hvor modstanderne ikke står så dybt som midter- og bundklubberne i den hjemlige turnering – savner Inter ofte en redningskrans i form af et gennembrud,

der kan ride selv den mest sejlivede storm af.

Tror du cheftrener Roberto Mancini forlader Inter efter denne sæson? Og hvis ja, er det så det rigtige for Inter – og for Mancini? Og hvem bliver så den nye træner?

Jeg er meget i tvivl. Jeg hælder mest til, at Mancini bliver mindst en sæson mere. Stabiliteten på trænerposten er altafgørende for en klub som Inter. Og så tror jeg også, at Mancini er interesseret i at genoprette sit renommé efter den lidt pinlige optræden umiddelbart efter nederlaget til Liverpool i Champions League: "Jeg er skuffet, jeg stopper... øh, nej ikke alligevel." Det var topmålet af barnlighed og uprofessionalisme, han solgte sit hold totalt. Hans popularitet i spillertruppen er da heller ikke den største lige nu – men jeg tror ikke, at han forlader klubben med sænket hoved. Desuden kan drømmen om endelig (!) at opnå succes i Champions League også været en god grund til at tage endnu en tårn i Milano-klubben.

Hvorfor tror du egentlig, at der altid er postyr om Inters træner? Allerede før det noget malplacerede udbrud efter Liverpool-kampen var der således tale om fyring og utilfredshed. Til sammenligning har AC Milan ikke været i nærheden af mesterskabet de sidste to år (selv om de godt nok vandt Champions League

(Fortsættes på side 8)

Interview med Asker Hedegaard Boye

(Fortsat fra side 7)

i 2003 og 2007) og alligevel sidder Carlo Ancelotti sikrere i sædet end Mancini? Håndterer AC Milan pressen bedre?

Sammenligningen med Milan er interessant. For Milans største styrke er samtidig deres største svaghed: Klubben er som én stor familie, hvor eksspillere og andre 'hangarounds' gør træningsanlægget Milanello til et sandt 'Casa Milan'. Alle fra vicepræsident Galliani over sportsdirektør Braida og den indflydelsesrige Leonardo til træner Ancelotti kender deres plads. Det betyder, at der er ro på de interne linier, men samtidig at klubben er meget lidt åben for forandringer. Det er netop klubbens helt store problem nu.

Det forholder sig anderledes med Inter, hvor forskellige interesse modsætninger gør billedet mere mudret. Klubben har et stærkt trekløver i transferbosserne Oriali og Branca samt præsident Moratti, men har samtidig måtte skifte trænerstaben alt for mange gange de senere år. Tålmodigheden har været lille, og siden Moratti overtog klubben i 1995 har man i gennemsnit haft én ny træner pr. sæson. Først med ansættelsen af Mancini i 2004 har man fundet den rette balance mellem ledelse, trænerstab og spillertrup. Især derfor var Mancinis uventet udbrud en trussel mod klubbens sammenhængskraft og en pludselig tilbagevendende til tidligere ti-

ders uro.

Men håndterer Milan pressen bedre end Inter? Jeg tænker særligt på at de over næsten hele sæsonen har fundet en måde at "spinne" forsiderne positivt i forhold til dem selv. Først var der VM for klubhold, så kom Pato og skabte de store overskrifter og senest har Ronaldinho rygterne fået aviserne til at skrive om meget andet end Milans trods alt meget skuffende sæson. Det ser man ikke i Inter?

Det er ingen tvivl om, at Inter i mange år har forsømt det kommunikative aspekt af at drive en moderne fodboldklub: Hvilke værdier vil vi gerne signalere (uanset om dette måtte være et skin)? Og hvorledes formår vi at fremstå samlet udadtil? Men når det er sagt, så må man heller ikke glemme, hvilke mekanismer, der driver det italienske samfund. AC Milans ejer og ad hoc-præsident, Silvio Berlusconi, er netop for tredje gang blevet udnævnt som regeringsleder og råder via sit 'holding selskab' Fininvest over størsteparten af landets medielandskab: tv-stationer Canale 5, Italia 1 og Rete 4, landets næststørste forlag med bl.a. 41 magasiner og ugeblade, avisen Il Giornale, tre radiostationer, Italiens største filmselskab, et kabel tv-netværk og meget, meget mere. Det lægger også en naturlig, og typisk italiensk, dæmper på de negative historier, i hvert fald i de omtalte medier.

Er det efter din opfattelse en rigtig påstand, at Roma spiller mere spektakulær fodbold end Inter, selvom de to hold har scoret lige mange mål i denne sæsons Serie A?

Roma og Inter spiller på to forskellige måder. Romernes cheftrener Luciano Spalletti lægger vægt på de forreste fire spilleres (Taddei, Perrotta, Mancini og Totti) løb og tekniske flair, hvorimod Mancini og Inter spiller mere traditionelt italiensk med stor kompaktitet på midtbanen samt et par fysisk stærke angribere, der kan en hel masse på egen hånd.

Roma spiller med en klassisk 10'er – Francesco Totti – helt på toppen og søger dermed at spille bolden hurtigt omkring i rummet mellem modstandernes forsvar og midtbane. Inter – derimod – spiller mindre bredt og mere i dybden med flænsende dybdeløb fra spillere som Zanetti, Vieira og Stanekovic samt længere, flade stikninger op mod de to angribere (Ibrahimovic og Cruz). Inter har mere fysisk og konsekvens i sit spil, hvorimod Romas offensivspil i højere grad er lagt an på spontanitet og bevægelighed. Det er for mig at se den største taktiske forskel på de to hold.

Det var sidste spørgsmål for denne gang. ICD takker mange gange fordi du ville være med og håber vi kan kontakte dig en anden gang.

Bjerreskovs Betragtninger - Inter kan glemme alt om Champions League!

Det er tirsdag aften. Uret står på 20.45, og på Anfield Road i Liverpool gjalder Champions League hymnen. Adrenalinene pumper og kæresten er parkeret ved veninderne hos enhver fodboldfan med respekt for sig selv.

Men af de tilbageværende aktører i Europas mest fornemme klubturnering er det kun Zambrotta i Barcelona, der smager bare lidt af Italien. Og den situation kan vi desværre godt vende os til, hvis vi skal tro to af landets førende fodboldøkonomer.

I løbet af ugen læste jeg en artikel, der var mere uhyggelig end Hitchcocks samlede værker. Og det mærkeligste var, at den stod i sportssektionen. Artiklen handlede om, hvorfor de engelske klubber sidder så tungt på de sjove spilledatoer i Champions League kalenderen.

Ifølge to af landets førende fodboldøkonomer, så har de engelske klubber formået at udnytte kommercialiseringen af fodbolden i langt højere grad end blandt andet de italienske. De engelske klubber har højere lønninger, bedre stadions, og så ligger en gennemsnitlig engelsk fodboldfan mere end dobbelt så meget i kassen som en italiensk, når han har knægtet med på stadion og se bold.

Økonomerne mener, at vi fremover skal vende os til, at mindst to ud af de sidste fire hold vil være engelske, og at vinderen fem ud af ti gange vil komme fra Premier League. Grundene til, at de engelske klubbers økonomi er så god er blandt andet, at de har kollektive tv-aftaler. Det gør, at de største hold måske ikke får hvad de kunne opnå med eksklusiv-aftaler.

Men de engelske klubber har lagt egoismen på hylden til fordel for, at de mindre hold får flere penge og dermed bliver bedre. Det gør ligaen mere attraktiv som helhed og har været med til at skabe den økonomiske kløft, som for alvor er ved at komme til syne nu. Imens har de italienske topklubber opført sig som uartige unger i Bilka, der stortuende har krævet at få præcis, hvad de peger på. Denne manglende solidaritet kan altså koste dyrt, hvis økonomerne får ret.

Et andet aspekt er også, at de fleste engelske fodboldledere har formået at følge med tiden og forvandlet de traditionsbundne klubber til forretningsemperier. Udover Chelsea, så er det få andre engelske klubber, der er så afhængige af én mands økonomi, som de italienske er det. For hvor står Inter, hvis Moratti-

familien engang trækker stikket? Og hvad ville Milan være uden Berlusconi?

Måske langt hen af vejen det samme, som de er i dag. Og personligt tror jeg også, at økonomerne overvurderer engelsk fodbold. For en klub som Inter vil der altid være interesserede købere til. Og der vil altid være gode spillere, som gerne vil til klubben. Men det er ikke nødvendigvis tilfældet med klubber som Cagliari, Siena, Empoli etc. Og mister de klubber fodfæstet, så bliver Serie A mildest talt uinteressant. For ingen ønsker vel skotske tilstande? Så selvom økonomernes dommedagsprofetier er overdrevne, så må de italienske klubber også se at få gnedet søvnen ud af øjnene og druknet arrogancen i Middelhavet. Ellers kommer Inter på længere sigt til at spejle langt efter en gentagelse af den europæiske storhedstid fra 1960'erne.

Spørgsmålet er bare, om tingene rent faktisk kan foregå seriøst og professionelt i et land, hvor dommerbestikkelse, telefonaflytninger og tilskueruroligheder er mere sædvane end sjældent. Men det er vel også, selvom vi ikke vil være ved det, en af grundene til, at vi elsker Calcio?

Har du en mening du vil dele med andre?

Kunne du tænke dig at skrive artikler eller enkelte indlæg til nyhedsbrevet?

Så send en mail til interclub.danimarca@hotmail.com Skriv 'SKRIBENT' i emnelinien.

Deadline for alle indlæg er d. 25. i hver måned! ICD forbeholder sig ret til at censurere indsendte indlæg. Indlæg sendes som vedhæftet fil i TXT eller Word format.